

DOMOVINA

Iskaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne prispevke ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Brez parlamenta.

Slovanska parlamentarna večina je dejansko prava reva. Primerjamo jo lahko z našim ljenim lakajem, ki sedi prekrižanih rok samozavestno na „kozlu“, češ, dobro vozimo, dočim ima v rokah nesposobni grofič ali baronček. Kočijaž je odgovoren le za nesreče, a vpraša se ga ne, kako in kam vozijo.

Tudi naša vlada, naš grof Thun, potrebuje takega molčečega lakaja. Našel ga je v slovanski večini nad vse poslušnega. Slovani od te prednosti, da tvorimo večino, ne le da nismo ves čas ničesar dosegli za našo politično in gospodarsko napredovanje, še na kvaru nam je. Zakaj? Dokler je bil parlament zbran, se vlada prav malo ni brigala za naše želje in zahteve, temuč nas je prepustila zasramovanju nemških obstrukcionistov, porivala nas je v ospredje iz sebičnih namenov, kakor poriva strahopeten poveljnik svoje podrejene čete v boju. Sama pa je v ozadju spravljala svoje koristi v varnost ter često celo ljubkovala z onimi, kateri so grdišji slovansko večino in proti katerim je šla leta v boj.

Naše udanostne napore pa izrabljajo naši nasprotniki naravnost zoper nas in naš čisti značaj. Dolžijo nas, da se žrtvujemo za vlado le zato, ker nas vlada podpira in protežira. Tega seveda ti obrekovalci sami ne verjamejo, a kričati je treba, da svet oglušijo za njihove izdajalske naklepe. Nekaj tega obrekovanja vedno obvisi.

Ali smo pa res dobili Slovani osobito mi Slovenci pod zadnjimi vlada, katere smo tako nesebično podpirali, najmanjšo uslugo, ki bi bila namerček k ravnopravnosti? Kaj še, niti zakonjenih zahtev se nam ni nobena spolnila!

Pod Windischgrätzovim ministerstvom smo si priuborili res s krvavimi sragami par nemško-slovanskih gimnazijskih razredov, ki pa še vedno

visé v usodni višini. To je bilo vse! Potem ni hotela dolgo pasti nobena drobtinica od vladne mize.

Sedanja vlada pod grofom Thunom slovansko večino najbolj — izrablja. Ta vlada bi ne mogla obstati brez sedanje večine. In kaj smo dobili Slovenci za svoje vestno delovanje? Koroški Slovenci nič — pač, par nemško-nacionalnih dostojanstvenikov pri šolskih, sodnih in političnih upravah skoraj v čisto slovenskih okoliših; primorski Slovenci in Hrvatje dobó baje par razredov hrvaške gimnazije v Pazinu; goriški Slovenci so dobili kardinala; štajarski Slovenci pa — par dvojezičnih poštnih pečatov in nekaj javnih funkcionarje so nam „križali“. Vrh tega smo dobili vsi skupaj na Dunaju še — dvornega svetnika, ki zna slovenski.

In zaradi teh ničevnih drobtinic kričijo naši sovražniki na jugu in severu, da smo vladni protežiranci, da je vlada na naši strani, da ista podpira jugoslovansko stremljenje. Kolika ironija!

Za to politično „dobrehotnost“ vlade pa moramo preslišavati, da smo Slovani omogočili vladi, da je napela z nagodbo gospodarsko struno do skrajnosti. Mar ne trpimo mi Slovani, naše slovansko ljudstvo, ki je gmotno itak na slabjših nogah, od novega obdačenja dvakrat hudo?

Naše slovansko ljudstvo je sestavljeno največ iz delavskih slojev. Kdo občuti tedaj zvišanje davkov in doklad na neobhodno potrebna živila, občila itd. hujše kakor baš slovansko ljudstvo?

Državni zakonik priobčuje stoprav še le sedaj posamezne točke nagodbenih zakonov. Svet je pač vedel, da bo nova nagodba z Ogrsko usodepolna za avstrijske državljane že iz samega stališča, da se je prvokrat sklenila brez parlamenta, brez ozira na ljudsko voljo. Zakaj je

vlada toliko časa čakala, predno je sklenjeno obelodanila, zato je imela pač vzroke, dasi se je v začetku trobilo v svet, kako nas bo razglasitev „prijetno iznenadila“.

Že objava prvih zakonikov nas je — iznenadila, toda nemilo. Novi zakoni o davkih na žgane pijače, pivo, petrolej in sladkor govorijo glasno obtožbo onih nemških elementov, ki so z obstrukcijo zabranili sklepanje nagodbe v parlamentu, da se je pač morala ista uzakoniti s § 14. V parlamentu bi se ne bilo nikdar dobilo ljudskih zastopnikov, ki bi glasovali za tako nezno obremenjenje ljudstva. Vladni gospodi seveda ni delalo dosti premisleka, kako bo sprejelo ljudstvo nov jarem davkov. Saj ljudsko go-grnanje ne pride do ušes dunajski gospodi, a njegovi zastopniki pa nimajo pravice posredovanja.

Dočim se obdačenje žganja in piva pač dá zdržati, ako mora tako biti, je zvišano obdačenje sladkorja in petroleja naravnost neizogibni davek računjen na glavo vsakega državljanja. In to ni malenkost, ako se zviša davek pri petroleju od 2 gld. na 3½ gld. per hl, pri sladkorju pa celó od 13 gld. na 19 gld. pri meter-skem centu.

Pa ko bi tudi ne upoštevali ogromnega gmotnega prizadetja, dobil je parlamentarizem neodpustno moralčno zaušnico. Kakor hitro je zabranjeno ljudski volji o tako važnih zakonih odločevati, je ljudska volja potisnena v stran, ustava je za državljane mrtva stvar, nastopil je, če tudi začasno, staroveški absolutizem. Opetovano povdarjamo, da ni smeti le vlado obsojati, dasi je njeno postopanje nezakonito, ki krši očitno ustavo, glavna krivda zadene Nemce, kojih izvoljeni zastopniki so vlado prisilili na to pot.

Koristi seveda tudi Nemci nimajo prav nobene, pač pa gmotno škodo z nami vred.

LISTEK.

Iz mestnih senc.

Piše Svobodin.

II.

Podla duša.

Poljubil je hčerko na belo čelo in odšel na delo. Hvězda je že nekaj let delal vedno v isti tovarni in služil sebi in hčerki kruh. Grenek je bil ta kruh, grenek kakor pelin; pa kaj: potpeti se je moralo. Delo ga ni strašilo. Zvižgal si je po poti veselo pesem, ker je že to lastnost od rojstva imel: biti vesel v dobrih in slabih časih. „Kaj bi tugoval! Bolje tako in tako ne bode, ako bližam glavo zemlji. Kviško glavo, kvišku in v srcu radost, veselje do življenja!“ To mu je bilo geslo. Imel je za vsakega šaljivo besedo in v časih bēde uteho.

Ko mu je umrla žena, tedaj je izgubil lep del te svoje lahkoživosti. Tudi ostali del je bil v nevarnosti, da splava po vodi, a držala ga je le slaba roka njegove mlade hčerke. Hvězda je imel srce na pravem mestu in po smrti žene je dejal: „To mlado dete ne sme misliti, da sem

obupal. Tudi ni čisto nič zakrivilo, da bi jo obsodil, gledati vedno žalosten, trd obraz svojega očeta“. Veselost bila je rešena.

Hvězda je pričel po prvi pesmici drugo, tretjo, dokler ga ni objel hrup in šum kladiv, ropot strojev in krik delavcev. Srčno je pozdravil na vse strani, stisnil svojemu prijatelju Latalu roko, zgrabil za kladivo in pričel delati. In tovarna s svojimi mrtvimi in živimi stroji pričela je zopet dihati, življenje v njej je živo bilo na ušesa mimoidočih.

Sedla je k oknu s pletenjem v roki. Vse po sobi bilo je že pospravljeno, pometeno, na priprosti opravi ni bilo več praška. Pogledala je z zadovoljnim očesom po sobi, potem pa urno začela gibati svoje tanke, bele prste. Imela je lepe roke, nikdo ne bi po njih sodil, da je to hčerka priprostega delavca, hčerka bēde in siromaštva. Bila je tudi tako snažno, priprosto in vendar okusno oblečena, da jo je vse, kar je bilo njenega stanu, zavidalo. In kako bi ne bila taka! Njen oče jo je silno ljubil, marsikateri krvav žul visel je na njeni obleki. A raje bi se bil zmučil do skrajnosti, nego da bi hodila njegova hčerka, kakor skoraj vse ženske v tistem delu mesta.

Skozi odprto okno sipal se je tanek trak pomladnega solnca. Vsako jutro je posvetil, potem nekaj časa igral z drobnim prahom v sobnem vzduhu in zopet ugasnil, skrnil se za visoko zidovje.

Kako lepo je bilo v tej gorkoti, v tej svetlobi. Nekaj žarkov igralo je z njenimi lasmi; to jim je veselje! Spreminjali so temno barvo teh finih, mehkih nitij, ki so postale svetlejše, kakor svila. In to je žarke razjarilo. V strmoglavem skoku bili so takoj na rudečih ustnicah in jih poljubovali.

Lepa je bila pomlad. Ta božajoča svetloba, te pestre barve, ta topli vzduh! Bog, Bog, zdaj tako šetati po travnikih, po gozdu, ki ravnokar dviguje svoje prsi k prvim dihom. . . Ah, zakaj ni rojena med poljskimi cvetkami, med tem očarujočim zelenjem. Zakaj ni cvetka? Odprla bi svojo glavico popolnoma, v tem žaru srkala bi v sebe v dolgih požirkih to mamljivo svetlobo, to tajno luč.

Nagnila se je ven. Solnčni žarki so se odmikali. Žalostno je gledala za njimi, saj jih dolgo ne bode več, do jutri ne. — Ulica je bila prazna. V tem mestnem delu so bivali samo delavci,

Razun gmotne škode svojemu ljudstvu pa so izposlovali nemški kričači tudi sebi — blamažo. Jezikovnih naredb niso ovrgli, vlada je šla preko njihovih glav na dnevni red, tako, da imajo sedaj mesto domišljavega ednega zla, tri istinita zla, z njimi pa tudi mi Slovani in avstrijski ugled.

„Kdor drugim jamo koplje, sam v njo pade“ in „Kdor veliko izbira, izbirek dobi“.

Politični — „pasji dnevi“!

Avstrija živi sedaj v dōbi nemškega — nasilstva! Toliko časa je brezbržno trpela razposajenost in prekucavanje tega trmoglavega naroda, da jej je zrasel nad glavo, in sedaj nima pred njo več nobenega respekta, prešinja ga že odveč duh nemške ošabnosti in domišljavosti, in nič več se ne da krotiti z roko, kamoli z — besedo! Kam jadra — Avstrija?!

Pangermanski ljudje že diktirajo Avstriji — testament in njene zapuščine se hočejo sami polastiti, vse druge njene sorodnike in tudi njene lastne ljudi pa hočejo iz „bajte vreči“ in odpoditi, kakor se odpodi berač od hiše!

Valovi nemškega nasilstva se zaletavajo kot razburkano morje ob viharju — v avstrijsko državno trdnjavo, jo izpodkopujejo, kjer morejo, v nje središče pa mečejo užigalno tvarino kot politični anarhisti v ljudsko areno.

Avstrijo in Slovane čaka boj na življenje in smrt s tem oholim in oblastnim nemškim Mihelnom, ki se je tu že vsega preobjedel in prenapil, zdaj pa razsaja v hiši, ki ga je zredila in s prvenstvom pomehkužila!

Če se Avstrija ne otrese kmalu tega nasilstva, bo politično bojišče polno požarov in krvi, in tisti vojni načrti, ki jih kuje zdaj med nami pangermanstvo, bodo raztrgani kot listek v pepelu! . . .

Kar opazovati mora človek sedaj te nemške ljudi med nami! Zdaj tu zdaj tam kot „vandrovčki“ prikazujejo in naseljujejo se po vaseh med nami: — zasebniki, uradniki, profesorji, tovarnarji, podjetniki, posli, obrtniki, trgovci — vse, vse, z malimi in velikimi družinami, se obnašajo na videz mirno in tiho, čez par mesecev pa že nosijo po konci glave kot sovražniki, kojemu je rekognosciranje tujega kraja ponudilo lep — uspeh! Nekaj jih je prišlo med nas samih, večino pa je poslala sem med Slovence modra avstrijska vlada, da se prežive med nami in ohranijo. In ko so se nekoliko ogreli pri nas, se počno raztezati in nas merititi „od zgoraj doli“, češ, zdaj imamo tudi mi kaj zahtevati za-se: šole za našo nemško mladino in posle, jezik v cerkvi, šoli in uradu, in pravice, ki gredo nam Nemcem povsod!

Povsod nam zija nasproti nemško nasilstvo! Slovenci se učimo počasi trezno misliti, samo za prihodnost se premalo pripravljamo in organizujemo. Naša lahkomišljenost nas bo še pokopala!

ki delajo po dnevu v tovarnah, po noči spe utrujeni v zaduhlih svojih stanovanjih.

Ali ga ne bode? Pač! Hitro je potegnila svojo glavico nazaj. Videla ga je: hodil je po tlaku, počasi, mirno. Na malo zakrivljenem nosu sedel mu je zlat ščipalnik in skozi steklo gledalo je dvoje velikih očij ravno proti oknu. Levica je držala za ročaj sablje, desnica je sukala belkaste, dolge brke. Vojaška obleka je bila kakor prilita njegovemu telesu, visokemu, vitkemu telesu. Bil je poročnik pri konjici.

Kako jo je pogledal! Tako ni nikdo znal gledati, tudi on ne, Latal. Ali se ni nasmehnil? Počasi, oprezno se je bližala oknu, gledala skozi zastore na-nj, dokler ni izginil za ogrom.

Sedla je zopet in pletla. Njene misli so se odvrnile od poročnika in se bavile z zelenimi tratami, s šumečimi gozdi. Polagoma se pa je zopet poročnik vtihotapil v njeno dušo in hodila je ob njegovi strani po mehki travi, stopala po duhtečih cvetlicah. . . .

* * *

Dva tedna pozneje je imela v oddaljenem okraju opraviti. Hodila je po ulicah, napolnjenih z ljudmi. Med šetajočim zapazila je mnogo častnikov. Ko je stopila v stransko ulico, ogovoril jo je nekdo.

Samo malo pogleda po naši državi, po smo kmalu na jasnem: Med Čehe in Hrvate se Nemec ne upa, ker tem drznost in nasilstvo nemške pikelhavbe prav nič ne pomenja, med krotke Slovence pa se drvi ta zarod kar v tropah, kakor tiči v jeseni v južne kraje. Kako dobro vedo ti ljudje, da smo Slovenci politično in gospodarsko revno ljudstvo! Našo bedo poznajo in našo ponižnost, in vse to jim prav pride pri njih nakanah. Ko se jih bo dovolj med nami naselilo, da jim bo pretesno, takrat bodo začela pa pokati naša rebra.

Avstrija si kmalu ne bode vedla pomagati iz pajčevine, v katero se zapleta po svojem pangermanstvu, ki si ga je izredila. Sama si koplje po teh ljudeh grob in koplje ga tudi nam, če bomo taki mrličji, da bomo hoteli iti vánj! Pa zdaj še ne!

Pa ga ne bo miru v naši državi, če si ga tam gori merodajni krogi ne bodo z modrejším polit. vladanjem priborili. Vlada in parlament morata nemškemu nasilstvu temeljito pojasniti svojo zahtevo in pogoje, ali pa umakniti se zavednejšim čuvarjem državnih interesov, kajti čas hiti in tu so za te interese tudi — dnevi merodajni!

Nemška edinost?

Vodja ustavovernih veleposestnikov in brat ministerskega predsednika, grof Ozvald Thun, je položil nedavno na spomenik dr. Smeykala v Pragi, venec s trakom, čegar napis se glasi: „V spomin lepih časov, ko je bila nemška edinost moč Avstrije.“

Ta napis nam potrjuje dvojno, o čemur je svet že davno preverjen: 1. da Nemci niso več edini, da ne zaupa več brat bratu, ker vé, da vsakdor med njimi dela na lastno pest, v lastne sebične namene, in 2. da nemštvo ni več moč Avstrije, da ni državo vzdržujoči element, niti varna zaslomba.

Vsega tega bi nam sicer ne bilo treba pripovedovati, a dobro je vendar takšno izpovedanje moža, ki sledi mnoga desetletja naravnemu razvoju naše države.

Ko bi bil kateri nemški diplomat izustil te besede na javnem sestanku ali v oficijelni napitnici, ne imele bi tako globokega pomena; pa ravno dejstvo, da so mu narekovale to izpoved misli ob grobu spoštljivega sobojevnika, ni podcenjati njihovega pomena.

Zastopnik ustavovernega veleposestva je hotel na grobu bivšega člana trpko tožiti, kako drugačno je nemštvo, kakor pa sta si ga mislila v svojem idealnem delovanju grof Ozvald Thun in rajni tovariš.

Kakor „tožba starega Kranjca“ nad razuzdanimi rojaki, glasi se pravično grofovo jadikovanje v imenu vsega nemškega veleposestva, tedaj skupine mož, ki je še najdalje varovala nedotakljivost Avstrije in njene uprave.

„Gospodična, oprostite, da se osmelim vam ponuditi svoje spremstvo!“

Ozrla se je. Čutila je v tistem trenutku nekako grozo, hotela ga je zavrniti z ostrimi besedami. A ko je odprla ustnice, ni spravila glasu iz sebe. Čutila je vroč pogled in ta pogled jo je prisilil molčati.

„Gospodična, tako dolgo vas že nisem videl. Saj meni se dozdeva dolgo in naj sta tudi samo dva dneva!“

Molčala je. Kaj bi mu tudi povedala? Da je bila skrita za belimi zastori, da je gledala med cveticami na njega, da se je v srcu radovala, ko je videla, kako gleda neprestano proti oknu, šel mimo, se vrnil in končno odšel?

„Tudi zunaj vas ni videti. Vedno sedite doma, kakor zakleta kraljična, prav kakor zakleta kraljična.“

„Kaj bi zunaj? V sobici je tako prijetno!“ Lagala je. Oh, kako je hrepenela po svetu, po širnem, lepem svetu. Ko bi mogla iz tiste ulice v svet, med ljudi, ki uživajo prostost! Prosta kakor lastavica, ki se suka nad mestnimi strehami.

„Da, da! Kjer ste vi, tamkaj mora biti prijetno. In ko bi bil ne vem kje, ko bi bil na najstrašnejšem mestu zemlje, v vaši družbi bil bi za mene i tamkaj — raj!“

Kje so lepi časi, kje značani nemški možje — hoče tožiti ustavoverni mož. Ostanajo mu le — spomini nanje. Niti v lastnih vrstah ne najde več zanesljivih elementov, kaj še le pri onih nemških voditeljih, ki „rešujejo“ nemško ljudstvo le še z gladnimi pruskimi markami.

Da, v Nemcih ni edinost!, je tudi ne bo, dokler ne bodo še oni posamezniki, ki imajo kaj avstrijskega čustva, pritrjeni na Wolfovo vrstico, s katero jih potem potegnejo mehanično pod prusko „piklhavbo“. Tam še le bo edinost tam najdejo svojo odrešenje. Avstrija in Slovani pa se oddahnejo od nemškega vampirja.

„Nemštvo moč Avstrije“, ta fraza je veljala s svojo sleparsko krinko le, dokler so Nemci nas Slovence silovito tiščali pod svojimi peruti.

Tačas je seveda svet videl le te nemške koklje, slišal le njihovo kokodakanje, požrle so seveda tudi same vse za nas. Ko pa smo se Slovani rešili teh nepotrebnih perut, zrasli v čile sokole, poizgubile so se nemške koklje med našo množico. In to jih jezi.

Mi Slovani pa smo se tudi takoj zavedli svoje naloge napram sebi in državi. Vedeli smo da se s samim kokodakanjem ne rešuje nič, vzdržuje država, delali smo in delajmo tiho, pa vztrajno ter pustimo Nemce dalje kokodakati.

Le kot tak brezpotrebni šunder smatramo tudi nemški binško program. Krivico pa bi delali Nemcem, ko bi jim očitali needinstvo povsod. Needini so le, kadar se gre za avstrijske koristi, ko bi imeli pokazati svoje dinastično mišljenje. Če se pa gre zato, da se pripelje Slovanom udarec, tedaj pa zamahnejo vsi od nemških veleposestnikov do zadnjega socijaldemokrata, kakor so nam to pokazale nesramne politične zahteve Nemcev, kakoršne so izdali o letošnjih binško praznikih.

Tam smo videli nemško edinost, žal, da se tudi Slovani nismo zoperstavili z ednabo edinostjo!

Nam so se zdele te pretirane zahteve á priore nemška budalost. Vkljub temu bi bili morali odbiti načeloma tako besne napade na narodnost.

Izvenavstrijskim in mažarskim politikom služi že sedaj ta famozni nemški program za merilo v politiki. Slovenci smo jim narod, kateremu se smejo deliti politične pravice po petih kategorijah. S tem so dosegli Nemci vsaj tolko, da smo Slovenci pred zunanjim svetom zapostavljeni.

V takšnih naklepih so si edini, a naši zastopniki so molčali.

Celjske novice.

(Odhod dvornega svetnika Ullepitsch pl Krainfels.) Predsednik celjskega okrožnega sodišča dvorni svetnik Rudolf Ullepitsch pl. Krainfels, je imenovan predsednikom deželnega sodišča v Celovcu

Govoril je to tako miho, da niti trenutek ni dvomila, da mu pride iz srca. Rudečica jo je obliha, ni vedela, kaj bi odgovorila.

„Prosim vas,“ je dejala v stiski, „nikar ne hodite dalje, tu me vsi poznajo.“

„In kedaj bodem zopet imel srečo. . . .“

„Ne vem,“ odgovorila je hitro in odkmala proti domu.

Gledal je za njo, kako stopa lahko po trdem tlaku. Odprla je vrata, ozrla se. . . Poročnik je ves zadovoljen odšel. Na ustnicah se mu je tresla pesem, ki se je tedaj prepevala po vsem Dunaju. . . .

* * *

„Zamišljena, zamišljena,“ tako jo je nagovoril mladi delavec, tovariš njenega očeta. Bil je dober mož, ta Latal, izvrsten delavec, ki je zavzemal v tovarni že bolje mesto.

„Oh ne,“ se mu je nasmehnila. „Prosim sedite!“

Sedel je, oče poleg njega in pričeli so govor. Toda besede so kaj redko tekle. Mlaba sta bila navajena govoriti z železom in to ni zahtevalo zgovornosti. Krepka roka, ostro oko, to je bilo vse kar je hotelo. Hvězdi so besede še nekako tekle, Latalu pa ni šlo, bilo je slišati kakor bi tolkel s kladivom po nakovalu.

(Osebnost.) V 8. činovni red so pomaknjeni naslednji gg. profesorji na tukajšnji gimnaziji: Anton Kosi, Mat. Suhač, Iv. Liesskounig, Engelb. Potočnik in Matevž Kurz.

(V pokoj) je stopil ravnatelj celjske meščanske šole g. Karol Sponda. Naslednik mu še ni odbran, pa lahko se zanašamo, da bo novodobni nemški nacijonalec. Vpokojeni ravnatelj je bil strpljivega značaja.

(Odkritje dr. V. Oblakovega spomenika.) Dvorni svetnik in profesor g. dr. Jagič oskrbel je, da so slovanski filologi zbrali denar in postavili svojemu kolegu dr. V. Oblaku na grobu spomenik. Ta spomenik odkrije in blagoslovi se slovesno dne 9. avgusta t. l. ob 11. uri dopoldne na okoliškem pokopališču. Ta dan pridejo v Celje češki dijaki-tehniki, ki hočejo tej slovesnosti tudi prisostovati. Natančneji spored objavimo o pravem času.

(Češki visokošolci na Slovenskem) Nadsto čeških visokošolcev priredi pod pokroviteljstvom g. prof. Vladimira Hraskega v mesecu avgustu izlet na slovensko ozemlje. Dne 6. in 7. bodo v stolici Slovenije v beli Ljubljani, dne 8. izlete v Postojno in dne 9. pridejo v Celje. Podpisani odbor akad. društ. „Sava“ naznanja tedaj ta velevažen izlet svojim članovom in osobito slavnemu slovenskemu občinstvu Celja. Dne 7. avgusta se vrši ob 9. uri zjutraj v „Narodnem domu“ v Ljubljani občni zbor društva „Sava“. Odbor vabi brate „Savane“ iz Štajarskega, da se ga po možnosti polnoštevilno udeleže. Za odbor stud. ing. Janko Krsnik, t. č. predsednik.

stud. iur. Hinko Logar, t. č. tajnik.

(Okrajno učiteljsko zborovanje za celjski in laški okraj) se je vršilo dne 19. t. m. v okoliški šoli v Celju. Predsedoval je okr. šol. nadzornik g. Pavel Leitgeb. Prisoten je bil tudi namestniški svetnik in okrajni glavar g. prof. Attems. Po običajnem pozdravu se je spominjal predsednik važnih dogodkov v vladarski rodbini v pretečenem letu ter 30letnice drž. šol. zakona. Izmed poročevalcev je posebno omeniti strokovno podavanje g. učitelja Schmoranzerja „Kaj je v računskem pouku potrebno, kaj je želeti, kaj opustiti“ ter ono učitelja iz Svetine, g. Iv. Štukelja, glede ocene Schreiner Bizjakove „Nemške vadnice“ za slovenske ljudske šole. Kakor se je o tej knjigi izrekla naša uničujoča obsodba gledé njene po nemčevalne tendence, tako je tudi vrli poročevalc marsikaj strokovno ovrgele. — Pri volitvi stanovskih zastopnikov v okrajni šolski svet so si tovariši in tovarišice enoglasno izvolili svojega priljubljenega društvenega predsednika g. nadučitelja Armina Gradišnika, prepričani, da ne bi nobeden drugi tako požrtvovalno zastopal njihove stanovske težnje, kakor bo to storil novi oblaščenelec. Za laški okraj je izvoljen g. Blaž Kropelj, nadučitelj v Zidanemmostu. Z veseljem konstatujemo, da je imelo letošnje zborovanje precej čisti značaj, kakor se spodobi pri sestankih

in delovanju slovenskega učiteljstva. Večina poročevalcev je govorila vseskozi v lepi slovenščini a pri javljanju je bilo slišati le osamele „hierklice“ nekaterih odpadnikov in — strahopetcev. Prihodnjič naj še ti izostanejo!

(„Celjski Sokol“) priredi v nedeljo 20. avgusta t. l. korporativen izlet v Sevnico. Izletnikom se bodo gotovo pridružila tudi druga narodna društva in obilo občinstva. Na sporedu je javna telovadba in zvečer koncert na vrtu gostilne Fr. Simončič v Sevnici. Odhod iz Celja ob 10. uri s poštanim vlakom. Povratek poljubno. Natančneji spored priobčimo pravočasno. Vabimo že sedaj bližnja narodna društva, da poleteta dan v Sevnico, kjer se vršijo obširne priprave za veselico, katera obeta biti sijajna.

(Za veterane iz l. 1848 ali 1849.) Razpisana je Radeckega ustanova. Pravico do te ustanove imajo v prvi vrsti dosluženi vojaki iz Celja in okolice, ki so bili v vojski l. 1848 in 1849 ali pozneje. Prošnje do 15. avgusta ljubljanskemu magistratu ali okr. glavarstvu.

(Slovenščina v nemškem „Studentenheimu“.) Na predlog Jul. Rakuscha se uvede v tukajšnjem „Studentenheimu“ poučevanje slovenščine kot obvezni predmet. Predlog je bil ednoglasno sprejet ter se je nakazala potrebna vsota za učitelja. Utemeljevanje tega predloga je pokazalo le jedno: da so naši Nemci in nemčurji — hinavci pri vsem, kar storijo ali govorijo proti nam in za nas. O tem še spregovorimo.

(Očitno hujskanje) Dne 9. avgusta t. l. pridejo na svojem znanstvenem potovanju češki visokošolci pod vodstvom prof. Hraskega, zgraditelja našega „Narodnega doma“, tudi v Celje. Predno smo mi zvedeli za ta bratski obisk, vedela že je zanj „celjska mestna garda.“ Tukajšnji nemški listič pa neprikrito poziva k napadom. Da se tudi izvenceljski svet, posebno pa udeležniki nameravanega shoda uverijo o podlosti in nečuvani drznosti nemškega časopisja, evo odlomek dotičnega poziva dobesedno: „Češko dijaštvo si drzne napraviti „predstavljajoči izlet“ v Celje, v nemško (uh!) mesto Celje. Praški pretepači (tako se lahko imenuje le prof. Pfersche z nožem) in razbojniki, se hočejo pokazati nenaprošene nemškemu (?) meščanstvu, ki jih iz dna svojih src sovražijo. . . . Ni mogoče, da bi celjski Nemci napram takemu dogodku obvarovali mir. . . . „Češke brate“ pozivamo že danes, da se bodo vedli v „nemškem“ mestu Celju s potlačeno skromnostjo, kakor sploh prija nepovabljenim gostom se popolnoma mirno obnašati, da opustijo vsak obhod ter omejijo svoje delovanje le na prostore, ki so Slovanom rezervirani. Policijska oblast pa mora z ozirom na „splošni mir in red“ vsako slavnost iz tega pouda brezpogojno prepovedati.“ — Po naši skromni sodbi in — lastni skušnji je to tako očitno hujskanje, da bi moral njega smrad ne hote udariti v nos državnemu pravdniku. Slo-

venci kot sprejemalci, češki bratje kot naši ljubi gostje se seveda ne zmenimo za oslovski glas; upajmo pa tudi, da mu ne posodi varnostna oblast svojih ušes.

Spodnje-štajarske novice.

(Duhovniške premembe.) Župnijo v Soboti je dobil č. g. Martin Lah, kapelan v Vitanju. V Razborje je prišel za provizorja č. g. Armin Kapus, dosedanji provizor v Soboti. — Umrl je dne 18. t. m. v Laporju č. g. Gašpar Cenc, upokojeni župnik črešenjski. R. i. p. Premeščeni so č. g. kapelani: Fran Bratkovič iz Rogatca v Slov. Bistrico, Jak. Fink iz Selnice ob Dravi k Sv. Martinu pri Vurbergu, Henrik Hrašovec iz Kostivnice v Šoštanj, Andrej Keček iz Mute v Kostivnico, Jos. Kostanjevec iz Bizeljskega v Solčavo, Jernej Pernat iz Pišec v Pilštanj, Karol Presker iz Majšperka v Pišce. Anton Drofenik, začasno upokojen v Ribnici je zopet nameščen kot kaplan v Dobovi. Zaradi bolezni odpuščen je č. g. Fr. Lom, kaplan v Šoštanju. — Na novo so nameščeni č. g. novomašniki kot kaplani Jakob Čebašek na Bizeljskem, Ivan Markošek pri Sv. Martinu v Rožni dolini, Roman Skrbs v Rogatcu, Avgust Stegenšek v Selnici ob Dravi, Ivan Tomažič pri Sv. Jurju na Ščavnici, Ivan Vogrinec v Majšperku in Marko Žičkar v Grižah.

(Imenovanje.) Nadučitelj na okoliški šoli v Mariboru in urednik „Popotnika“ gosp. Mih. Nerat, je dobil naslov ravnatelja.

(Osebnosti.) Premeščeni so sodni pristavi: Matija Mračič iz Kozjega v Šmarje, dr. Fran Mohorič iz Idrije v Gornji Grad, dr. Herman Neuberger iz Šoštanja v Ormož. Sodnim pristavom pa so imenovani avskultantje: dr. H. Watzulik za Šoštanj, dr. Fr. Peitler za Kozje in dr. Anton Rojč za Sevnico.

(Prodaja duhana) je razpisana v Žalcu. Ista vrže čistega dobička na leto okoli 378 glid. Prosilci se morajo oglasiti do 19. avgusta pri finančnem ravnateljstvu v Mariboru ustno ali pismeno.

(Kat. pol. društvo za vranski okraj) priredi dne 30. julija t. l. popoldne ob 3. uri v salonu g. Val. Južna pri Sv. Juriju ob Taboru svoj III. občni zbor z naslednjim sporedom: 1. Poročilo predsednika, tajnika in blagajnika. 2. Volitev novega odbora in sprejemanje udov. 3. Govor g. dr. Karlovškega o pogodbah in oporokah (testamentih). 4. Govor g. Kača o kmečki organizaciji o varčnosti in treznosti. 5. Predlogi. K obilni udeležbi vabi vse prijatelje in somišljenike odbor.

(Velik požar) imeli so v Gornjih Grušovljah v Sav. dolini. Pogorelo je trem gospodarjem devet poslopij. Zavarovani so bili za male zneske. Kako je ogenj nastal se ne ve. Požarne brambe iz cele okolice delale so neumorno, da se omeji ogenj kolikor je moč. — Čudno pa, da je požarna bramba tvornice Stockerja v Št. Pavlu

Latal je govoril z očmi. Prijetno je bilo poleg njega sedeti, a za ta govor očij bilo je — prepozno. Poročnik je dovolj že govoril. In vendar ji je bil Latal ljub, drag. Bil je tako silen, tako močen, in ta moč se mu je brala v vsaki kretnji; a ta moč bila je trda, neuglajena, v protislovju z dobro njegovo dušo.

Latal je prihajal vsako nedeljo, ostal dve, tri ure in zopet odšel. . .

Mladi mož je iskal ženo, da si uredi življenje. Iskal je z razumom. Vedel je, da mu je treba pred vsem žene, ki bi mu mogla s svojim objemom pregnati utrujenost iz izmučenega telesa, obrisati mu potne srage in otirati žuljevo, trdo roko.

Prosil je Hvězdo za roko njegove hčerke. Hvězda je privolila, hčerko je mislil si pridobiti sam z ljubeznijo.

In nekdanj ga je ljubila, nevede kakor v sanjah. Potem je prišel poročnik in sanje so se spremenile. . . . Latal je dobro videl, kako nazaduje njegova zadeva. Bolelo ga je to, silno bolelo. A obupal ni. Nadejal se je, da trenutek vse popravi, iskal je skrbno vzrok tej spremembi.

Poročnik sestajal se je od tistih dob prav često s Hvězdo hčerko. Bil je vedno ednak: ljubezniv, vroč, njegove besede so ji segale — na razum, prepletale ji srce. . .

Poročnik je imel prijatelja, ki ga je vselej po sestankih pričakoval.

„No,“ ga je ogovoril po takšnih prilikah.

„Nič.“ odsekal je suho poročnik.

„Ta delavska žaba je trda. Poljubi, samo poljubi. Vrag naj jih vzame. Vabljuje so, vabljuje a kaj! Konec h koncu to preseda!“

„Ej, pa jo pusti!“

„Kaj še! Moja čast mi veleva vztrajati v boju. Ni prva, ni slednja, ki se brani! Na prvi strel trdnjava ne pade!“

„Drobna Pavla nekaj sumi. Bodi oprezen!“

„Vraga! To bi bilo sitno! Njeni tisočaki veljajo več nego ta gos. Ali si govoril z Matildo?“

„Sem! Čudi se tvoji hladnosti!“

„Tudi to! Te ženske imajo fin nos. No kam pa sedaj?“

„V kavarno. Tam naju že čakajo.“

„Aha, hočejo nemara tistih par stotakov nazaj, ki sem jih včeraj dobil? Eh, pa pojdiva!“

Šla sta v bližnjo kavarno in med potjo dalje kovala načrte. Fini smeh igral jima je okrog ustnic. Ali so bili naklepi izvršeni, ali so bili to samo spomini? . . .

* * *

„Dete, čuvaj se!“

To je stalo na papirju, ki ga je držala v rokah. „Čuvaj se.“ Pred kom, koga, zakaj, kdaj?

To ni bilo zapisano, niti podpisan ni bil nikdo. Kdo je to pisal? Žena, kajti tako lahko ne piše nikdo izmed mož in papir je duhtel. . .

Ljubezen njena je bila vzplamtela. Poročnikove besede so ji prepletle srce, otrovale njen — um. Radi tega je ta papir samo zgrnila in ga hranila pod svoje perilo v omari.

Ah, kako težko je bilo prestatiti to uro, ki jo še loči od njega. Ob treh na oglu. Ni li tako rekel? Ali mu pokaže list? Ne! Ah bode prišel? Gotovo pride.

In prišla je ura in on. Lep, vesel, kakor vselej! Ni se mogla premagati, dala mu je pismo. Videla je, kako je obledel in stisnil ustnice. A rekel ji je, da je to gola zavist, puhla laž. Gorje mu, ako ga najde.

In ona mu je verjela, saj se je kazal razžaljenega, ker ga je sumila. Le počasi bil je zopet dobre volje, in potem ji je božal lice, gladil lase, privzdigoval njeno glavico in pritiskal poljube na vroče njene ustnice.

Tudi ona je bila potolažena. Hodila je ob njegovi strani, da niti ni vedela kam.

Ko sta se ločila, zvižgal je veselo, kakor razposajen paglavec.

Še nekolikokrat sta se videla, potem pa je izostajal. Bog ve, kaj mu je bilo. Izgovarjal se je s službo, potem je nekega dne celo moral

pri Preboldu najpoprej poslala biciklista, da si ogleda, koliko bo še ostalo dela, če tudi ta požarna bramba pride s svojo brizgalnico.

(Ekspozituro okr. glavarstva v Mozirji) bode vodil nadkomisar Ernst pl. Lehmann.

(V Vojniku) se je završilo dne 13. t. m. birmovanje in kanonična vizitacija v novocerkovski dekaniji. Dasi so se „nemški“ tržani nekam skujali, bil je sprejem prem. škofa tem sijajnejši, ker so ga mu priredili res odkriti in udani verniki brez farizejstva. Pri tej priliki je bila tudi slovesno blagoslovljena prekrasna nova župna cerkev, katero so si postavili Vojničani po neumornem prizadevanju in pod vodstvom svojega ljubljene župnika čast. gosp. Andreja Voduseka.

(Vlak je povozil) v Št. Jurju na juž. žel. 64letnega železniškega čuvaja Franca Dobvišek.

(Pri Sv. Marjeti v Rimskih Toplicah) ima neko babše nad svojo kramarijo napis „Margaretha Selitsch Spezerai-geschefft“, a starka ne zna ne pisati ne brati. Čemu tedaj ta spak nad vratmi, kjer kupujejo le ubogi slovenski kočarji?

(Utonil je) dne 21. t. m. v Zidanem mostu pri kopanju v Savi sprevodnik južne železnice, imenom Flucher.

(V Trbovljah na Vodi) je v nedeljo, dne 30. julija velik vojaški koncert na prostornem vrtu gostilne „Dolničar“. Začetek ob 5. uri popoldne. Vstopnina za osebo 60 kr., za rodbino nad dve osebi 1 gl. 50 kr.

(Sevniški „Nemci“) K zborovanju ondotnega šulferajnskega društva sta poslala iz Lipnice brzojavko Nemca (!) Viditz in Tschernouschegg; brzojavko je prečital Nemeč (!) Tomitsch ob pritrjevanju društvenega mu namestnika Sinkovitscha. Pa naj reče kdo, da v Sevnici ni Nemečev!

(Z Vidma ob Savi) se nam poroča: Toča je dne 24. t. m. po noči hudo potolkla nad Rajhenburgom proti Planini in Podsredi, tudi okolo Sevnice, Zabukovja in Blance nekaj. — Po vinogradih se prikazuje po trtah plesnoba. — V Rajhenburgu se je hotel vojak ustreliti. — Na Krškem polju je pobral fant vojaško kroglo (šrapnel), ki se ni bila razletela, se je igral z njo, pa se mu je zdaj v roki razletela, ga smrtno ranila in ga skoro čisto raztrgala.

(Umor.) Na železniški postaji Poljčane-Slov. Bistrica so našli pretečeni teden popolnoma nago žensko truplo brez glave; glava je bila več metrov proč na modri ruti. Osebo so spoznali kot 36letno Ano Ugeršek, bivša krčmarica v Poljčanah, ki je živela ločena od moža. Bila je nekoliko zmedena, vendar se iz lege trupla in glave skoraj ne da sklepati na samomor.

(S Konjic.) „Čitalnica“. Celih 15 mesecev smo moledovali pri tistih velikih uradih — in v teh 15 mesecih dobili smo eden ugoden odlok, no, neugodne zamolčimo, kar lahko storimo, da smo le ovire premagali in dosegli, kar smo

na vojaške vaje. Pisal ji bode, mnogo pisal, samo naj na njega ne pozabi in naj veruje vanj. Vse bode dobro izteklo, in vrne se gotovo!

* * *

Oče so že davno zapazili veliko spremembo na hčeri. Bleda je postajala, nemirna. Njen kalni pogled ni upal se srečati z njegovim pogledom.

Ko je vse to videl, tedaj ga je nekaj zbudilo v srce: „Hvězda, Hvězda, tvoja hčerkica je izgubljena! Ali si jo zato vzgojil, zato varoval, kakor zenico svojega očesa? Oko mu je bilo rosno, njegova veselost ga je minula, minula na veke...“

Latal je prišel v nedeljo, kakor po navadi. Tudi on je vse videl, preje kakor Hvězda in srce se mu je krčilo. Siguren ni bil, hotel se je prepričati a lovil je niti v svoji roki, iz katerih je menil splesti svoje mreže.

„Latal,“ dejal mu je nekega dne Hvězda. „Latal, pri nas je pusto. Ne hodi več k nam.“

Ta pustost nas ne bo več zapustila. Latale, upal sem, da postaneš moj sin. Tu moja roka, meni sem ti jo dati, mojo edino srečo. Vzel jo je drugi, meni in tebi. Pri nas je pusto.“

„Pusto, je, pusto,“ jeknil je Latal in prsi so se mu dvigale, kakor se vzboči jadro ob viharju.

Podala sta si roke in se ločila. Njuna pota so se razdvojila. . .

hoteli imeti — „Čitalnico!“ Dne 23. t. m. se je vršil pri najlepšem vremenu in ogromni udeležbi I. občni zbor — oziroma osnovni zbor. Srce nam je veselja utripalo, ko smo videli veliko navdušenost, s katero so vsi brez ozira na stan pozdravljali novo čitalnico in se javili za njene ude. Že zdaj ima čitalnica toliko udov, da so naše največje nade uresničene. Volil se je sledeči odbor: Gosp. dr. Ivan Rudolf, predsednik; g. notar Martin Kocbek, podpredsednik; g. Ivan Rožman, tajnik; g. Ivan Šepic, blagajnik; č. g. vikar Karol Kumer, knjižničar; g. Martin Ogorc, gospodar; Franc Napotnik, odbornik. Od tega odbora smemo pričakovati najvspešnejše delovanje v prid čitalnice. Za otvoritveno slavnost, ki se vrši dne 15. avgusta t. l. delajo se velike priprave.

(S Konjic.) Strela je udarila dne 16. t. m. v kozolec Simona Kračuna, posestnika v Gabrolah. Škode 400 gl. Bil je zavarovan. V noči od 24. do 25. t. m. treščilo je pa v pristavo gosp. pl. Rajakoviča. Ljudje so se rešili, pač pa sta zgorela dva vola. Poslopje je bilo seveda zavarovano. Splošno provzročila strela letos v našem okraju grozne nesreče.

(V Slov. Bistrici) je kupila posojilnica hišo Petra Novaka, v kateri bodo imeli Slovenci svoj „Narodni dom“.

(Električno železnico) namerujejo graditi iz mesta Slov. Bistrica na kolodvor.

(Iz Prevorja) se nam poroča, da so imeli v noči 24. t. m. strašno nevihto s točo. Toča je napravila ogromno škode posebno po vinogradih. Prišla je od Žusema ter je imela svojo žetev proti Pilštanju.

(Izpod Boča.) Dne 16. t. m. priredili so v Koropečevi gostilni v Studenicah rodoljubi iz Studenic, Makol in Poljčan zabaven večer, pri katerem so zložili čez 30 kron za planinsko kočjo na Boču. Pripravljalni odbor se zelo trudi, da se obnese veselica ob priliki otvoritve kočje, ki se vrši sredi septembra sijajno. Še enkrat pa opozarjamo na to, da se gledé veselice v okolici naj pravočasno določijo dnevi, ker sta po dve veselici v obližju isti dan neprilicni. Natančnejše poročilo o otvoritvi in veselici sledi prihodnjich.

(Za šulferajnsko šolo na Slatini) je bil pretečeno nedeljo tam koncert. To je beraško odiranje tujih gostov, ki so moralno skoraj prisiljeni se otresti prosnjačenju s kakšnim darom. Pomisliti je treba, da je 90% gostov Slovanov, Italijanov, Mažarov ter drugih narodnostij, katerim je nemški šulferajn načelni sovražnik doma, a tukaj pa ga podpirajo nam so-trpinom takorekoč nasprotovaje. Kar so pri tej priliki darovali Nemci, za ta denar bi si Damosky s svojo ženo še soka ne mogel priskrbeti.

(Na Slatino) so prišli pretečeni ponedeljek dne 24. t. m. hrvaški rodoljubi iz sosednjih zagorskih pokrajin se poklonit ljubljenu mecenu škofu Strossmayerju. Pridružilo se je več

Nekega dne je prejela Hvězda hčerkica listek. Bil je takov, kakor prvič in duhtel je...

„Obžalujem vas! Zapustil vas je in mene tudi! Zakaj niste ubogala?“

Deklica je strmela na papir. Da, da, za pustil jo je. Zakaj ne piše, kakor je obljubil. Sela je k mizi in pisala. Pisala je dolgo, tu in tam je padla solza na list.

Hladno se je potem ozrla po sobi in odšla iz nje naglo, niti klobuka ni utegnila pritrčiti na glavo. — Na mizici je ležal list na njegova očeta.

* * *

V dunajskih listih stali sta prihodnjega dne dve novici, ki sta vzbudili jako malo pozornosti, ker sta bili vsakdanji:

„Včeraj zvečer utopila se je mlada žena v Donavi. Skočila je raz mostu in takoj izginila v valovih. Trupla še niso našli.“

„Nekaj nižje je stalo.“

„Ravno pred zaključkom lista smo prejeli novico, da je pozno v noči napadel neki delavec poročnika grofa B. Poročniku se je posrečilo revolver odbiti in s sabljo prebosti napadalca.“

(Konec.)

slovenskih razumnikov iz raznih slojev. V Leitnerjevi restavraciji so imeli skupni obed, pri katerem se je oglasilo več vrlih govornikov, ki so povdarjali velike zasluge slavljenceve za vse Jugoslovane ter zbuvali idejo vzajemnosti. Bože živi velikega Jugoslavana!

(Hajdina.) V ponedeljek, dne 24. t. m. udarila je strela v poslopje vrlega posestnika Ožbalda Mikič na Spodnji Hajdini. Mati z dvema hčerkama sedela je ravno za mizo pri peči. Vse tri je strela omamila in poškodovala na nogah. Vendar je upati, da v kratkem okrevajo. Poslopje je zgorelo skoro do tal. Škoda je izdatna. Previdnosti božji, vrlim sosedom, kakor tudi ptujskim ognjegascem, — ki so prišli sicer nekoliko pozno — je zahvaliti, da se ogenj ni razširil in upepelil tudi sosednjih hiš. Sicer bi lahko pogorela vsa vas, zlasti, ker je bilo vetrovno. Zopet se je pokazalo, kako silno potrebna bi bila občinska brizgalnica. Hajdinci si jo utegnejo kedaj omisliti, toda najbrž še le takrat, ko bode že prepozno. Na noge!

(Od Drave.) Uradna konferenca učiteljstva za ormoški, ptujski in rogački okraj se je vršila predzadnjo soboto v Ptuj pod vodstvom gosp. nadzornika Ranerja. Njegov namestnik bil je g. Fr. Podobnik, zapisnikarja gđc. A. Stupca in g. M. Herič. Po pozdravu omenja predsednik prebridko izgubo naše pres. cesarice Elizabete in navdušuje za nje spomin pri naši mladini. Gosp. c. kr. okr. glavar baron Apfaltrern govori o šolskih razmerah sploh ter hvali delavno učiteljstvo. Prvo nalogo. „Kaj ovira v našem pol. okraju hitrejši razvoj javnega pouka in vzgojevalnega prizadevanja? Sredstva za odstranitev“ je imenitno rešil g. Fr. Šorn. Drugo nalogo. „Kako se ima vaditi prosta in nepretargana ponova čitalne in realistične tvarine?“ podaval je temeljito g. Ant. Sivka. Sledila so razna poročila o šolskih vrtih in učit. knjižnicah po dotičnih načelnikih. Po raznih predlogih so se vršile volitve. V ptujski okr. šolski svet je izvoljen kot zastopnik učiteljstva g. Strelec, v ormoški g. Vauhnik in v rogački g. Lorber.

(Runeč blizu Ormoža.) Dne 24. t. m. se je tukajšnje strelno napravo oskrbujoči posestnik Ozvaltič Ivan, prav hudo ranil. Ko je po daljnem naglem streljanju v vroča možnarja zopet nasipal merico smodnika, se je strelna tvarina ali po vročini znotranjih sten, ali po kaki na dno tleči iskrici užgala in mu vse lice prav nevarno ranila. Nesrečneža so takoj odvedli v ormoško bolnišnico. Ker je že več ljudij enakim načinom ponesrečilo, bilo bi priporočati, da se vsaki strelni postaji daje najmanj štiri možnarje, in da se vsaka postaja (po letu seveda) vsaj enkrat v mesecu po kakem zvedencu pregleduje in da bi vsi ti strelci razpolagali z orodjem, s katerim bi po vsakem strelu prav temeljito in hitro vso notranje površje možnarjev snažili. (Domači ključarji oskrbuje jim tako orodje!) Pripomnim še da nismo imeli nevarne toče odkar se tukaj prav marljivo strelja in da celo najtrši in najbolj učeni „neverni Tomaži“ priznavajo, da pravočasno streljanje zabranjuje nakupičenje hudournih oblakov.

(Bralno društvo pri Sv. Antonu v Slov. gor.) priredi dne 30. t. m. veselico. Na sporedu so: igra „Na Osojah“, petje mešanega in moškega zbora in goslarski učiteljski tercet. Za obilno udeležbo se priporoča odbor.

(Velikanski vihar.) V noči 24. t. m. se je zlila nad naš kraj, Sv. Anton v Slov. goricah, grozna nevihta. Vihar je žugal potreti hiše, potem se je vlila ploha, pomešana s točo. Treščilo je trikrat, dvakrat v drevesa, enkrat pa v poslopje šentjurskega nadučitelja Druzoviča v Vanetini. Poslopje je zgorelo.

(Volitev za gornjeradgonski okraj) utegne slabo provspeti za našo stvar. Ni dovolj agitacije, vsa stvar se vrši medlo, čim modrišarji silno napenjajo svoje moči. Naprej naš prapor! Kmetje pa naj pomislijo, da Nemeč nima srca za slovenskega kmeta. Tista cesta v Police bi vsakemu oči odprla, Bračku pa, ki je kričal v Vaupotičevi gostilni „Heil Bismarck“, pa bi se ne moglo do živega? — Gospodu Vaupotiču bi tudi svetovali, da odjenja, četudi je rekel Bračku „Wir alle, wie wir da sind, wählen nur Dich!“ — Vaupotič pazite!!

(Stroj ga zdrobil.) Pri Sv. Trojici v Slov. goricah je nedavno zgrabil mlatilni stroj 10letnega Antona Gragerja ter ga razparal.

(Iz Radince.) Zelo važen korak napredka je storila naša okolica dne 9. julija t. l. Ustanovili smo si namreč tudi mi vkljub mnogim nasprotnikom toli potrebno kmetijsko zadrugo, kateri je pristopilo in plačalo pristopnino ozir. deležnino takoj prvi dan 39 udov. Upamo pa, da se njih število še tekom tega meseca podvoji. V načelstvo smo si izvolili naslednje gospode: Ant. Divjak, Radenci, načelnik; Ivan Rantaša, Mota, namestnik; J. Bratkovič, Turjanci, blagajnik; J. Zemljič, Radenci, tajnik; Fr. Misia, Mota; J. Križanič, Rihtarovci; Jož. Veberič st., Boračova, odborniki. V nadzorništvo pa gg. Ant. Bolkorič, Kapela, načelnik; Al. Kolar, Hrastje, namestnik; J. Misia, Mota, J. Rantaša, Kapela, L. Divjak, Rački vrh, odborniki. Kakor hitro bomo imeli pravila legalizirana in registrirana, bomo takoj začeli. Kmetje, rojaki, če hočete da se rešimo, snujete zadrugo povsod; naj je ne bode župnije po Spod. Štajarskem, kjer bi se ne ustanovila kmetijska zadruga. Naj bode močna naša „Zveza“, katera se osnuje že prihodnji mesec. Če si hočete kje ustanoviti kmet. zadrugo, pa ne veste kako bi začeli, obrnite se do g. J. Kača v Žalcu, kateri vas bode drage volje o vsem poučil.

(„Bralno društvo za ljutomersko okolico“) priredi s sodelovanjem dijakov in ljutomerskih pevcev v nedeljo, dne 30. julija 1890 na vrtu g. Ivana Vaupotiča v Ljutomeru veselico s sporedom: 1. „Molitev“, moški zbor. 2. Pozdrav predsednika bralnega društva. 3. Govor o bralnih društvih. 4. „Na valovih jadranskega morja“, tamb. zbor. 5. „Pred slovesom“, moški zbor. 6. „Junak iz like“, tamb. zbor. 7. „V naravi“, moški zbor. 8. „Svrčanje“, tamb. zbor. 9. „Što tuž š Srbine tužni?“, moški zbor. 10. „Slava Slovincem“, tamb. zbor. 11. „Berite Novice“, vesela igra v enem dejanju. 12. Prosta zabava. Vstopnina: za sedeže 30 kr.; za stojišča 10 kr. Preplačila se hvaležno sprejemajo. Čisti dohodek je namenjen bralnemu društvu. Začetek takoj po večernicah. Za mnogoštevilno udeležbo vabi se najljubše. — Društvo, ki šteje 172 udov in ima v knjižnici nad 600 knjig, je bilo za našo mejo prepotrebno, kar kaže izposojevalnik knjig. Od 19. svečana do danes, torej ravno v petih mesecih, se je izposodilo že 1075 števil, čeravno sta v naši župniji še razun tega dve bralni društvi in sicer na Cvenu in v Cezanjevcih. A te knjige ne zadostujejo, torej se priredi ta veselica, da se zamore s čistim dohodkom nabaviti novih knjig. Ob enem pa prosimo vsa naša književna društva ter vse naše rodoljube, zlasti pa one, ki so iz našega kraja doma, za podporo ali v denarju ali v knjigah. Vse za vero, dom, cesarja!!!

(Strela je ubila) dne 19. t. m. v Poličkem vrhu pri Radgoni ženo kočarja Švaba. Omotila je tudi moža ter zapalila hišo.

(Profesorji na mariborski gimnaziji) gg. Ivan Košan, Karol Jerovšek, Ignac Pokorn, Fr. Metzler, K. Kirchlechner in Jos. Holzer so pomaknjeni v 8. činovni red.

(Iz mariborske okolice.) S kakimi zavratnimi sredstvi delujejo tukajšni Lažinenci zoper vse, kar je slovensko, kaže zopet nek dopis, kojega so dobili učitelji mariborske okolice od nekega človečeta, najbrž v učiteljski koži, ki pa niti toliko poguma in značaja nima, svoje ime podpisati. V omenjenem dopisu agituje se na „diskreten“ način zoper sedanjega učiteljskega zastopnika v okrajnem šolskem svetu ter priporoča v volitev nek nadučitelj M. od Sv. Lovrenca nad Mariborom, ki je bolj znan po svojem političnem (seveda nemškem), kakor pa strokovnjaškem delovanju. Boli ta za ljudi te vrste tako značilna agitacija imela uspeha, vidi bomo kmalu. Pri ljudeh te vrste je pač vse najti, samo odkritosti in značajnosti ne. Torej: živela tista „figa“, ki se ne upa na dan s svojim imenom!

(V Ribnici na Pohorju) ustanovijo podružnico marenberškega konsumnega društva. Za steklarje in kamnoseke, katerih je v Ribnici veliko, bi znalo biti tako društvo res dobrega pomena. Tudi na Muti se ustanovi podružnica.

(Volilni shod na Vuzenici) se ni vršil, ker so nasprotniki delali na to, da bi napravili škandal in shod razgnali. V kratkem pa se skliče shod po §. 2. dr. p., kateri se o pravem času naznani.

(Ženske demonstracije v Gradcu.) Dne 20. t. m. so zborovale v Gradcu — socialdemokratske ženske. Prišlo jih je nad 4000. Namen shoda je bil, protestirati zoper zvišani davek na sladkor. Govoril je soc. dem. poslanec Resel. Ker je segel predaleč, razgnal je vladni zastopnik shod. Tukaj pa je slabo naletel. Oživel je ves razjarjeni ženski značaj; kričale in žvižgale so tako silovito, da se ni slišalo ne govornika ne vladnega zastopnika. Pridružili so se jim še soprogi, ki so bili na vrtu, nakar je mešana množica hrupno demonstrirala po mestu. Par policistov je bilo opraskanih.

(Sadni in vinski sejmi v Gradcu) Lansko leto je priredila graška mestna občina poskus sadnega sejma. Ta se je obnesel izvanredno dobro, kajti razprodalo se je nad 200.000 kg. sadja. Ista občina priredi tudi letošnjo jesen in sicer dne: 5., 6., 7. in 8. oktobra ter dne 2., 3., 4. in 5. novembra, drugi sadni sejm ter istočasno prvi štaj. vinski sejm v svojih dvoranah in kletih Keplerstrasse 82 in 84. Dasi se pričakuje letos slab sadni pridelek, raste zanimanje za sejm vsestransko ter bo isti zelo obiskan od prodajalcev in kupovalcev. Posebno zanimanje bo pa še za vino. — Mi opozarjamo že sedaj na omenjene sejme, kajti oni ne nudijo le pridevalcem lepe prilike svoje bago dobro spečati, ter kupovalcem, si nabaviti za svoje potrebe iz prve roke, dobro in ceno, temuč ti sejmi so tudi namenjeni, da priskrbijo domačim pridelkom širše odjemanje ter pridobijo štajarskemu sadju in vinu ono čislanje in ceno, kakršna gre tem pridelkom.

Druge slovenske novice.

(Osebnosti.) Premeščeni so sodni pristavi gg.: Avgust Kette iz Kočevja v Ribnico, Alojzij Seliškar iz Trebnjega v Kranj. Sodnim pristavom sta imenovana avskultanta gg.: Friderik Nerat za Litijo in Josip Zupančič za Idrijo.

(Imenovanje.) G. dr. O. Krajec, asistent v ljubljanski porodišnici je imenovan sanitetnim asistentom pri politični upravi na Kranjskem.

(Imenovanje.) Suplent na gimnaziji v Novem mestu, gosp. Fr. Vadnjak je imenovan profesorjem.

(Promocija.) Na dunajskem vseučilišču je bil promoviran dne 22. t. m. g. Fran Pavletič, odvetniški koncipijent v Trstu, doktorjem prava.

(Družbe sv. Cirila in Metoda XIV. velika skupščina) bo letos na Vrhnikih dne 3. avgusta.

(Iz Ljubljane.) V seji obč. sveta ljubljanskega dne 20. t. m. je bila oddana zgradba električne cestne železnice v Ljubljani jedni izmed štirih tvrdk, ki so vložile zanjo oferte. V teku osmih mesecev bodo gradbena dela končana in železnica prometu izročena. S tem dobi Ljubljana zopet nekaj več velikomestnega lica. — Nove stavbe v Ljubljani hitro napredujejo in marsikatera ulica in cesta bo zopet s kako novo hišo olepšana in povečana. — Takozvano „Mirje“ — veliko zemljišče, koje obmejujejo na eni strani še zdaj ostanki nekdanjega rimskega zidovja, boče tudi v prihodnjih par letih zazidano. Pretekli dni so pričeli kopati temelj novemu deželnemu dvorcu. Obrtne-strokovne in nadaljevalne šole se razširijo. Mesto dobi državno obrtno šolo; zgradilo bo v teku enega leta še dve ubožnici, ljudsko kopel in dekliško šolo. Zgradil se bo (mesto sedanjega šentjakobskega lesenega) nov železen most in reguliralo več ulic.

(Novoizvoljeni odbor „Glasbene Matice“) se je v svoji prvi seji sestavil tako-le: predsednik dr. Andrej Ferjančič, podpredsednik drž. zbora; podpredsednik Anton Svetek, rač. svetnik; šolski nadzornik Matej Vodušek, gimn. profesor; namestnik Fran Kobler, sodni tajnik; tajnik Anton Švigelj, odvetn. koncipijent; namestnik Engelbert Gangl, mestni učitelj; blagajnik Pavel Lozar, prokurist; namestnik Anton Petrovčič, računski revident; knjižničar Anton Razinger, mestni učitelj; namestnik Lavoslav Schwentner, knjigar; gospodar dr. Josip Kušar, odvetnik; namestnik dr. Pavel Draschler, fin. prokuratorje

koncipijent; preglednik poverjenišva Josip Juh, rač. asistent; namestnik Fran Gerbič, glasbeni profesor. Odbor je sklenil izdati tiskano izvestje o vsem letošnjem društvenem delovanju. Vzlic temu se obrača do vseh tistih poverjenikov, ki dosedaj še niso ustregli pismenemu pozivu in še ne poslali poročila, da to storé čim najhitreje. Tudi prosi vse, ki so se lansko in letošnje leto prijavili kot člani in dobili muzikalije, naj vpošljejo članarino, da se morejo njih imena uvesti v imenik, kateri se bo dodal izvestju.

Za odbor: t. č. tajnik Anton Švigelj.

(Cesarja Franca Jožefa I. mestna višja dekliška šola) je sklenila dne 15. t. m. slovesno svoje tretje šolsko leto, in sicer z jako povoljnimi uspehi. Po skupni zahvalni službi božji je razdelil ravnatelj gojenkam izpričevala in s primeranim nagovorom odpustil tretjeletnice iz zavoda. V lepih besedah se je v imenu svojih kolegij gđč. Silva Derčeva poslovila se od zavoda ter zahvalila ravnatelja in učiteljstvo za skrbno vodstvo in izobrazbo, zagotavljajoč, da se bodo vse tovarišice tega svojega izobraževališča kot prve njega gojenke vedno s hvaležnostjo in ponosom spominjale. — Zavod je štel 67 gojenk v treh letnikih, in sicer deloma iz Ljubljane, deloma sploh iz Kranjske in drugih slovenskih pokrajin. — Med njimi jih je 13 uživalo Jos. Gorupove ustanove. — Obvezni učni predmeti so bili: veronauk, slovenski jezik in slovstvo, nemški jezik in slovstvo, francoščina, zgodovina, zemljepis, matematika, fizika, prirodopis, risanje, vzgojeslovstvo (v II. in III. letniku), gospodinjstvo (v III. letniku), ženska ročna dela; — prostovoljni pa: laščina (v dveh tečajih), petje, lepomisje, telovadba, stenografija. — Poučevalo je vse te predmete poleg treh učiteljic 12 (večinoma srednješolskih) učiteljev in jeden zdravnik. — Zavod je že dokaj dobro oskrbljen z raznimi učnimi zbirkami in precejšno knjižnico sloveskih, hrvatskih, nemških in tudi francoskih knjig. Med darovatelji preteklega šolskega leta se morajo omeniti zlasti slavni češki potovalec dr. Emil Holub, ki je poslal šoli lepo število dragocenih prirodnin, nadalje g. Ferd. Schulz, gđč. voditeljica E. Gusl i. dr. — Ob vseh dinastično-patriotičnih praznikih se je udeleževal zavod skupne službe božje; tako se je tudi začelo šolsko leto in končalo vsako polletje s skupno sv. mašo. Trikrat so imele gojenke skupno izpoved in sv. obhajilo. — Vpisovanje gojenk za prihodnje šolsko leto bode dne 15., 16. in 17. septembra vsak dan od 10.—12. ure dopoldne v ravnateljevi pisarni, Gospodske ulice št. 8. — Med počitnicami pa daje vsa natančnejša pojasnila le pismeno ravnatelj zavoda g. dr. Lovro Požar.

(Strela) je udarila dne 25. t. m. v mlinu g. Majdiča v Jaršah v takozvani dinamostroj. Strela je zdrknila tako, da ni nesreče.

(V Trziču) je obhajalo ondotno „Slovensko bralno društvo“ svojo desetletnico zelo svečano. Udeležila so se je skoraj vsa narodna društva po Gorenjskem, pa tudi iz Ljubljane. Društvo lepo procvita ter je nade, da se ljudstvo kmalu toliko zdrami, da zavrže nemški občinski in in krajni šolski svet, kar edino dela sedaj Trzič pred svetom za nemško selišče.

(Telovadno društvo „Zagorski Sokol“) priredi pri lepem vremenu v nedeljo, dne 13. avgusta t. l. celdnevni izlet na Vransko. Odhod iz Zagorja ob pol 5. uri zjutraj, dohod na Vransko ob pol 10. uri dopoldne in odhod iz Vranskega ob 5. uri popoldne. Izlet obeta biti krasen. Prijatelji „Sokola“, udeležite se izleta mnogoštevilno. Vabimo posebno še Celjane in Savinčane. Na zdar! Odbor.

(Ubila se je) pri padcu v Radečah 71letna zasebnica Helena Petrič.

(Premogokop v Št. Jerneju) na Dolenjskem hoče baje prevzeti neka nemška delniška družba. To bi bila za Slovence dvojna škoda in sramota, pritepli bi se nemški naselniki ter odnesli lep dobiček, ki ga vrže vsako leto ta rudnik. Zaradi tega pozor oni Slovenci, ki imajo za enako podjetje kaj pod palcem!

(Nesreča s puško.) V Banjaloki pri Kočevju se je igral nedavno 11letni županov sin s puško, ista se mu sproži ter je bil zadet njegov 17letni brat v oko in je kmalu umrl.

(V Spod. Idriji) se je obesil slaboumni rudar Franc Čar.

(Državnim pravdnikom v Celovcu) je imenovan Jos. Linhart, deželnosodni svetnik v Gradcu. Slovenščine baje ne zna.

(Osebnost.) G. Karol Devetak je imenovan predstojnikom pomožnih uradov v Trstu. Sodni pristav g. grof Albert Coronini je premeščen od trgovskega sodišča v Trstu v Gorico, istotako sodni pristav g. dr. Peter Bleiweis iz Podgrada.

(Tržaški namestnik) grof Goëss je začel zopet potovati po Goriškem, kjer prigovarja slovenskim županom, naj vplivajo na svoje poslance, da pridejo zopet v deželni zbor; pri tem pa zagovarja italijanske poslance. Tako je storil ne davno v Komnu. Slovencem še ni nikoli pokazal, da bi mu res bilo kaj za njih blagor; vodijo ga le sebični naklepi.

(Pri tržaškem magistratu) so te dni razkrili večje poneverjenje t. j. zvedela je o njem sedaj javnost, dočim je bilo županu že davno znano. Mestni blagajniški oficijal Millatovich je poneveril že pred več leti 24.000 gl. Na poziv župana se je pred dvema leti odpovedal službi ter zginil iz Trsta. Sedaj ga pa naj iščejo in tožijo! Tako gre prijazno na roko tržaški magistrat tatom in razbojnikom, ako so le — italijanske narodnosti.

(V Gorici) je imelo društvo „Sloga“ pretečeni teden svoj občni zbor v znamenju skrajne — nesloge. Pokazal se je nesrečni razpor v celem plamenu. Brat proti bratu! Tužna nam majka!

(Samomor.) V Gorici se je ustrelil dne 18. t. m. ulanski nadporočnik Conte de Ceconi, iz sloveče stare rodbine. Služboval je v Varaždinu.

(Umrli je) v Trsatu dne 22. t. m. č. o. Amand Mauer iz reda frančiškanov, ki je mnogo let deloval kot učitelj na ljudskih šolah v Kamniku in Novem mestu. Rojen je bil v Zagradu na Dolenjskem. R. i. p.!

(Nesreča na morju.) Blizu Lesine se je razpočil pretečeno soboto parni kotel na ladji „Adler“; pri tem je bil ubit pomorski častnik pl. Grabmayr in štirje pomorščaki. Treh niti našli niso več, ostala dva so pokopali v Spljetu.

Otvoritev železnice Ljubljana-Vrhnika.

L. 1897 je podelilo železniško ministerstvo dopustilo za gradnjo omenjene železnice in dne 1. julija 1899. je bila proga dogotovljena. Zgradila jo je domača tvrdka Knez & Zupančič v Ljubljani pod vodstvom inženjerja Holescha. Slovensna otvoritev se je vršila pretečeno nedeljo, t. j. 23. t. m. Točno ob 9. uri zjutraj se je odpeljal od južnega kolodvora v Ljubljani prvi vlak, okrašen s cveticami, zelenjem in zastavicami, z njim godba pešpolka št. 27. Prvi vlak je popeljal le povabljenе goste, razne ugledne dostojanstvenike, tako: namestnik železniškega ministerstva dvorni svetnik Wurmb, dež. predsednik baron Hein, dež. glavar pl. Detela, ljubljanski župan Hribar, drž. poslanec in podpredsednik zbornice dr. A. Ferjančič, deželni odborniki, ces. svetnik Murnik, Fr. Povše in dr. Schaffer, baron Schwegel, okr. glavar marki Gozani, zastopniki raznih časopisov itd. Vse postaje so bile prazniško okinčane, povsod je pozdravljalo zbrano ljudstvo prihod prvega vlaka. Najlepši je bil sprejem na Vrhniki. Pozdravil je goste župan Jelovšek, poslanec Lenarčič pa je s posebno deputacijo pozdravil dvornega svetnika Wurmba. Goste je pogostil pivovarnar Fröhlich v Puščavi, kamor so se peljali od kolodvora na pripravljenih vozovih. Skupni banket je bil v dvorani „Katoliškega doma na Vrhniki. Udeležilo se ga je okoli 50 oseb.

Prvo napitnico je spregovoril predsednik uprave sveta baron Schwegel, želel od nove železnice blagostanje za okolico ter napil v slovenskem jeziku presv. cesarju. Dalje so napivali: župan Hribar železniškemu ministru, župan Jelovšek dež. predsedniku, baron Hein vrhniški občini, dvorni svetnik Wurmb gospodarskemu razvoju Kranjske, poslanec Lenarčič dež. odboru pivovar Fröhlich podjetniku F. Zupančič itd.

Ob 5. uri popoldne se je vrnil slavnostni vlak s svojimi gosti proti Ljubljani. Splošni promet se je začel dne 24. t. m.

To železnico lahko nekako imenujemo prvo slovensko železnico; naj bi prinašala deželi in prebivalstvu blagostanje!

Druge avstrijske novice.

(Novi izdatki v proračunu.) V državnem proračunu za leto 1900 so naslednji izdatki novi: 4.000.000 gl. za zvišanje oficirskih plač, 4.000.000 gl. za zvišane plače drž. slugam, 3.000.000 gl. za železniške uslužbenice, 1.000.000 gl. za finančno stražo in orožnike.

(Uradniške kavcije) se odpravijo ter se iste vrnejo uradnikom v dveh ali treh letih.

(„Avstria irredenta“) se imenuje neko novo snovano patrijotično društvo ki bo imelo tudi svoje glasilo istega imena. Namen mu je združevati vse sloje in narode, ki čutijo z Avstrijo, ozir., ki želijo biti zopet združeni s habsburško dedno državo. Slovonom takšnega društva ni treba, ker imamo itak obilico patrijotičnega čuta, one Slovane pa, ki so v samostojnih slovanskih državah, pa najbrže ne mučijo skomine, priti v dotiko s privilegiranimi Nemci v Avstriji. Nemcem pa sta Wolf in Schönerer že zdavno „zradirala“ črno-rumeno barvo.

(Nemški radikalci) nimajo sreče, da bi si pridobili vpliv in ugled svojih nemških zmernih rojakov. V nemških občinah severne Češke, kjer imajo Schönerer Wolfovi pristaši na videz največ oboževalcev, propadajo točno radikalni Nemci pri občinskih volitvah napram zmernim. List „Information“ pripomnja zaradi tega: „Da de lajo v parlamentu škandale, za to se zdijo ednemu delu nemškega meščanstva junaki radikalne stranke ravno dobri, toda k občinskim blagajnam pa jih vendar ne pripustijo.“

(Mažarski načrti) Mažarski šovinisti so nevoljni, ker ne morejo hrvaškega Medmurja tudi v cerkvenem oziru pomažariti. Krivdo predbacivajo zagrebškemu nadškofu, češ, da ta nalašč pošilja v Medmurje hrvaške svečenike, ki probujajo narod v cerkvi. Mažari se trudijo, da bi odtrgali Medmurje od zagrebške škofije ter ga priklopili kateri mažarski. Da dokažejo tako „potrebo“, navajajo mažarski listi nekatere „posebno hude“ hrvaške duhovnike kot agitatorje, katerih pa Medmurje niti po imenu ne pozna, ker so — izmišljeni. Medmurskim Hrvatom pa bo treba napeti podvojene sile, da ne zapadejo mažarskim spletkarijam.

Ogled po širnem svetu.

(Napad na srbskega razkralja Milana) se lahko imenuje napad Milana na srbske radikalce. Krvava igra pa se mu vendar ne bo posrečila po njegovih nakanah. Že sta se oglasili Avstrija in Rusija ter kratkoma Milanu zažugali, naj ne žene zadeve do skrajnosti. Iz Petrograda se je vrnil v Belgrad srbski poslanik Gruič. Pred odhodom mu je sam car zagotovil, da se mu ne skrivi niti las, zakar jamči car. Dne 25. t. m. se je začela obravnava proti zaprtim radikalcem. Upajmo, da se tudi tukaj ne bo juha tako vroča jedla, kakor jo je Milan skuhal.

(Italija) se približuje Avstriji. Pretečeni teden so razglasili kraljevi dekret, ki nadomešča naš § 14, vsled katerega lahko kralj s svojimi ministri postave kuje. Nasledki bodo pri nas in tam podobni, različni so le nagibi. V Italiji so zabranili ljudski zastopniki redno delovanje parlamenta, ker niso dosegli za svoje ljudstvo potrebnega kruha, pri nas pa so rogovilili Nemci, ker so se kruha — preobjedli, tedaj zgolj iz nagajivosti.

(Mirovna konferenca.) Zaključni zapisnik koference obsega: sporazumljenje glede mirne poravnave mednarodnih preprirov, glede vojne na kopnem; genevski dogovor iz leta 1864 se raztegne tudi na pomorsko vojno; tri izjave prepovedujejo metanje eksplozivnih tvarin iz zrakov, prepoveduje se raba krogelj, ki eksplodirajo v človeškem telesu in raba strupenih plinov. Vse ostale točke so le — želje brez vsake obveznosti.

(Novoorganizovana Kreta.) Polagoma prehaja oskrbovanje vseh večjih krajev iz rok tujezemskih vojaških poveljništev v roke civilnih voditeljev. V Kaneji je eden prefekt, za druga

mesta se imenujejo kmalu podprefekti; vseh bo 20. S tem preobratom odmaknila se bo iz naše javnosti tudi Kreta, na katero se bodo spominjali štajarski slovenski vojaki še v poznih letih.

Dopisi.

Od nekod. Ne dolgo temu, kar sem čital v cenjeni „Domovini“ dopis iz „Tužne doline“, v katerem sta dva moja tovariša grajala, ozir. hvalila tamošnje šolske razmere. Jaz nimam tega namena, samo nekoliko bi Vam rad povedal o naših šolskih poslopih. Ker spadamo k „napredni“ stranki in nismo nazadnjaki, imamo dve šolski poslopji. A dragi bralec, ne misli, da sta to palači, kakor se večkrat nazivajo naša šolska poslopja, — podobni sta bolj „kočuram“, posebno stara šola.

Stanovanje v njem bi bilo kompetentno, ko bi ne bilo preveč nepripravno, ena stavba je celo last dveh gospodov. Šolska soba bi bila tudi pripravna, ko bi — pa to vam rajši popišem. Če vstopiš, pozdravi te neprijeten smrad, liki kake neprezračene spalnice. Vprašal se bo deš čude: „Zakaj pa ne zračite?“ A dragi moj, naš c. kr. krajni šolski svet v svoji brezkončni modrosti ne pusti okna (koja so komaj 90 cm visoka!) popraviti, da bi se odpirala in zapirala, češ, to je bolj praktično, soba ostane po zimi bolj topla. Smrad pa tudi bajé jako dobro vpliva na učiteljev organizem. Razun staroverske mize, tu in tam strohnelih nehigijeničnih klopij, ima še mogoče največjo antikvarično vrednost velika, do stropa segajoča peč, katera bi boljše sodila v kak muzej za izkopanine, nego v našo mračno katakombo. Da slabo greje, mi ni treba omeniti. — Kar je posebnega pri tem šolskem poslopiju, je to, da nima — stranišč; stranišča so pač a ne pod isto streho, ampak poleg poslopja vidiš nek „Wetterhäusl“.

Taka je torej naša šolska palača! Čudom se čudimo, da je vlada potrdila tako nepripravno in nehigijenično šolsko sobo rabljivim! V taki luknji naj bi učitelj z navdušenjem poučeval, v taki neestetični sobi naj bi učitelj navduševal v nežni mladeži čut za lepoto, ko je vendar vse v največji disharmoniji.

Kakor se sliši in bere, dobimo novo šolsko sobo za III. razred, a Bog ve kako in kedaj? O novem šolskem poslopiju niti ne govorim; še nova stavba, pa že gnije in razpada.

Iz Laškega. (Vzgoja na nemški šoli.) Celo leto smo pomilovalno opazovali sad nemške kulture tukajšnje trške šole. Otroci so hajlali, kolikor se je dalo. „Heil“ je zapisano na vsakem, zidu, na vsaki klopi v drevoredu; hajl je bilo slišati izza vsakega ogla; otroci so se ponašali z nemškimi pasovi in trakovi v šoli in na cesti. Svoje mržnje do Slovencev so pokazali otroci tudi dejansko. To bi vedli povedati savinski flosarji, katere so šolski pobalini psovali, s kamenjem ometavali, tako da so enega do krvi pobili.

Krono pa so si laški nemčurji postavili na glavo predzadnji ponedeljek. Priredili so šolsko veselico. Pa kakšno? Čujte!

Cvet laških nemčurjev z otroci vred se je zbral v nemški šoli. Vse je bilo resnih obrazov; pričakovali so nekaj. — Kar pripelje nekdo topliškega osla pred nemško šolo. Zdaj je bilo veselje v Izraelu. Vse enoglasno pozdravlja: hajl! Dolgouhec nevajen take časti samozavestno strese ponosno grivo in ozdravi: i-ha-i.

Po tem prisrčnem sprejemu se najpogumnejši izmed šolarjev ojači in neokretno zajaše grozno žival. Drugi pa ozaljšajo osla s hrastovimi vejami v znamenje, da se mora tudi osel čutiti Nemca. Kakšna profanacija nemškega hrasta! Na to se začne sprevod. Naprej osel za njim laška banda, njej na čelu german Windisch — znan zabavljač, ki se je osebno pri zadnjem Ciril-Methodovem kresu skazal, pa še hoče pri cerkvenih slovesnostih igrati, — ki je krepko udrihal po oslu, ker živalica je bila muhasta. Za godci pa je stopala tropa šolarjev, imajoč vsak svojo šolarico — bila je namreč „ohcet“.

Gg. učitelji, nikar ne učite otrok, že sami dosti znajo!

Otroci so bili našemljeni kakor o pustu. Za njimi so se vrstili drugi otroci, laški nemčurji in neizogibni mob. Tako je šel ta sprevod

po trgu dalje v Rečico, kjer so se otroci navduševali za Veliko Nemčijo. — Oslu pa se je slabo godilo. Iztaknili so mu eno oko, toda osel gre samo enkrat na led. — Zvečer pa se je pomikal sprevod v divjem neredu proti domu, kruleč in grozeč pogin. Zada pa so vozili na trškem vozu provijant; peljali so namreč poln „čebelnjak“ in polno „omaro“. Hajlanja pa ni bilo ne konca ne kraja.

Tako se je vršila nemška šolska veselica v Laškem v znamenje osla. Vidi se, da je konec stoletja. Bog ve, kdaj bo laške nemčurje pamet srečala?

Iz Tinja. Dan 13. junija je bil letos za našo župnijo velik praznik; kajti ta dan so premilostljivi knezoškof posvetili veliki oltar farne cerkve in potem delili našim otročičem zakrament sv. birme.

Z velikim veseljem smo se pripravljali za to slovesnost. Naš skrbni dušni pastir so neutrudljivo poučevali mladino in odrasene v krščanskem nauku. Dekleta pa so dni in noči delale cvetlice in vence, — s katerimi so slavoloke in cerkev prekrasno okinčale.

Prvi slavolok z napisom:

„Dan's tinska fara se raduje,
Ker knez Miru Njo obiskuje!“

Postavil ga je g. Kislinger ob meji šmartinske in tinske župnije.

Na drugem slavoloku pred vasjo Tinje bil je napis:

„Sreča za Tinjčane res je velika,
Pozdravit da smemo Vas, mili vladika!“

Tretji slavolok pred lepimi stopnicami do cerkve je imel napis:

„Premilostljivi, prevzvišeni nadpastir!
Prosimo Vas, blagoslovite nas!“

Ob potu med zadnjima slavolokoma in okoli cerkve bil je celi drevored lepo nakitenih smrečic. — Tri zelo visoke majeve smreke, — zvonovi — in gromeči topiči so pa daleč okoli oznanjevali pozdrav:

„Češčen bodi, ki pride v imenu Gospodovem!“

Predvečer je bila skušnja šolarjev iz veronauka, pri kateri so otroci dobro odgovarjali, — in slovesno prenešenje svetih ostankov v cerkev — za novi veliki oltar. — Zaradi dolgotrajajočega posvečenja velikega oltarja, se je pričelo škofovsko sveto opravilo družega dne že ob 7. uri zjutraj. Ljudje so z velikim zanimanjem opazovali prelepe obrede posvečenja oltarja; kajti od Tinjčanov še nihče ni videl teh obredov, iz katerih zamoremo sklepati veliko svetost hiše božje. — Za tem so sledili pri vsakem škofovskem obiskovanju in birmovanju običajni sveti obredi. — Občudovali smo gorečo vztrajnost premilostljivega nadpastirja pri tolikih nad pet ur trajajočih napornih cerkvenih opravilih.

Radostno naj še opomnim, da so premilostljivi knezoškof prav zadovoljen zapustili lepo urejeno tinsko župnijo.

Narodno-gospodarske novice.

Saditev sadnega drevja na šipe.

„Šipe“ imenujemo v sadjarstvu po meter ali še več okrog in okrog debela mladega sadnega drevesa segajočo, na okroglo prekopano ali prelopateno zemljo. Tudi je šipa navadno neko liko višja od ostalega sveta okolu drevesa. Šipe napravljajo se povsod tam, kjer se sadjarstvo umno goji vsaj dvakrat na leto, namreč: pozno v jeseni tikoma pred zimo, in pa zgodaj na spomlad. Napravljajo se pa šipe zato, da drevje rajši raste. Saj je pač slehernemu priprostemu kmetu prav dobro znano, da v celini nikaka rastlina, bodisi kornuza ali krompir ali trta, dcbro, čvrsto rasti noče. In ravno taka je tudi s sadnim drevesom. Tudi sadno drevje raste vse drugače v prekopanem, rahlem svetu, kakor pa v celini, že celo ako je zaraščena, to je zaledinjena. Najboljše raste seveda sadno drevje v čez in čez globoko prekopanem, torej prerigolanem svetu, osobito, ako se tak svet potem še vsako leto obdeluje, torej kakor pravimo v obdelanem svetu. Toda taka zasaditev sadnega drevja je dosti predraga. Zato se zadovolji umni sadjarjec navadno s tem, da napravi sadnemu drevesu veliko, obsežno, posebno široko jamo, ter da potem le šipo okolu debel rahlja, okopuje ali prelopatuje.

No, danes hočemo govoriti pa nekoliko o saditvi sadnega drevja na šipe, ter našim, do sadjarstva veselje goječim gospodarjem pojasniti, kje da je na pravem mestu in kako da se izvršuje. Na pravem mestu je saditev sadnega drevja na šipe povsod tam, kjer je rodovitna plast zemlje le plitva, tanka, in kjer se pod njo znabiti skalovje, grušč (šoder), lapor, nadanja voda, ali pa prav težka ilovica, takozvana glina nahaja. Ako se v takem svetu sadno drevje po navadnem načinu sadi, to je, kar prosto v jame, noče čvrsto rasti, in naj se saditev še tako pravilno izvrši. In zakaj noče rasti? Zato, ker korenine nimajo prostora, da bi se širile, in ako nimajo zato prostora, manjkati jim mora v prilično prav kratkem času redilnih snovi, hrane. Tisto malo rahle ter rodovitne zemlje, v katero je drevo v jamo zasajeno, korenine kmalu izraskajo, in drevo prične pešati, hirati tako, kakor cvetlična rastlina v loncu, ako se jo vsako leto v večji lonc ne presadi. Da bi se temu izognili, saditi so se lotili nekateri umni sadjarji sadno drevje namesto v jame, na ali v šipe zasute jame. Pri taki zasaditvi imajo korenine priliko v površni, v rodovitni plasti širiti se ter iz te hrano srkati, in zato drevje boljše uspeva, boljše in veliko dlje časa raste ter rodi.

Izvršuje se pa ta saditev takole: Jamo se izkoplje popolnoma pravilno, torej vsaj meter široko in 50 do 60 cm globoko, ako to rodovitna plast dovoli. Ako rodovitna plast tega ne dovoli, napravi se pa jamo plitvejšo, recimo 30 do 40 cm globoko. Izkopano jamo se potem zopet zasuje in sicer tako, da pride površna zemlja — rušča, trata — na dno jame, na to se pa napelje od kjer si bodi dobre rodovitne zemlje v jamo, tako da postane čisto polna, da jo še celo nadsipuje, in v to zemljo posadi se šele drevesce, to pa tako plitvo, da pride s koreninami tik površja zemlje, okrog jame ležeče. Pri izkopavanju jame denemo posebej najnižjo plast, katera se končno porabi za napravo šipe vrhu korenin.

Tako usajeno drevesce mora širiti potem svoje korenine ravno v rodovitni plasti, in vsled tega uspevati mora veliko boljše, kakor pa, ako bi bilo globokejše usajeno. To že celo v laporju, ali v prav težkem ter vlažnem, mrzlem, ilovnatem svetu. Da se mora tako posajenemu drevju ob suši v prvih letih prilivati, razume se samo ob sebi. Nekoliko dražja je pa že ta saditev nego navadna, zato je pa tudi uspešnejša, med tem, ko je navadna pri takih zemeljskih razmerah, kakršne smo navedli, običajno popolnoma neuspešna. D Nov.

Razne stvari.

(Ljudska sodba v Ameriki) V mestu Tallulah je ustrelil nek Italijan v prepiru zdravnika Hodgesa. Takoj je prihitelo ljudstvo od vseh strani ter obesilo morilca in pet njegovih tovarišev na bližnje drevo. Na trupla so potem več časa streljali.

(Kuga v Indiji.) V najbolj nezdravem in dijskem mestu Bombay hudo razsaja kužna bolezen ter se rapidno širi. V enem dnevu zboli nad sto oseb ter umrje nad 80. Ljudje bežijo iz mesta ter tako raznašajo bolezen po deželi.

„Podpornemu društvu za slovenske visokošolce v Gradcu“ je došlo izza zadnjega izkaza več novih podpor, ki so jih dali: Slavna posojilnica na Vrnskem 15 gld., slavna kmetiška posojilnica ljubljanske okolice v Ljubljani 20 gld., g. Ant. Kupljen, hišni posestnik v Celju, 2 gld., g. dr. Karl Glaser, c. kr. gimn. prof. v Trstu 2 gld., slavno slovensko omizje v gostilni Brunner v Beljaku 5 gld., g. Alojzij Knafeljc, uradnik drž. želez. v Beljaku 1 gld., slavna posojilnica v Brežicah 15 gld., slavna hranilnica in posojilnica v Šmarju pri Jelšah 20 gld., slavna Goriška ljudska posojilnica v Gorici 25 gld., g. dr. Karol Štrekelj, vseučilišč. i. profesor v Gradcu 5 gld., g. Fr. Hauptman, c. kr. prof. na učiteljsku v Gradcu 5 gld., g. dr. Gregorij Krek, vseučiliški profesor v Gradcu 3 gld., 80 kr., visoki deželni zbor kranjski 200 gld., g. Fr. Robič, c. kr. prof. drž. in dež. posl. in dež. odbornik v Gradcu, je poslal med štajerskimi deželnimi poslanci nabrano vsoto 50 gld., h kateri so darovali poslanci gg: dr. Ivan Dečko, odvetnik v Celju, 5 gld., dr. Fr. Jurtela odvetnik v Ptuj 5 gld., Miha Lendovšek župnik v Makolah 5 gld., Fr. Robič, c. kr. profesor, 10 gld., dr. Fr. Rosina, odvetnik v Ljutomeru 5 gld., dr. Jos. Šernec, odvetnik v Celju 10 gld., Ivan Vošnjak, posestnik v Šoštanj, 5 gld., Jožef Žičkar, župnik v Vitanju 5 gld. (Dalje prih.)

Koledar.

Petek (28.) Inocencij, papež; Viktor, muč. — Sobota (29.) Marta, devica; Olaf, kralj. — Nedelja (30.) 9. pobinkoština. Abdon in Semen. — Ponedeljek (31.) Ignacij Loj. (Ognjeslav). — **Veliki srpan ali avgust.** — Torek (1.) Vezí Petra apostola. — Sreda (2.) Porcijunkula; Alfonz Lig., spozn. — Četrtek (3.) Najdba sv. Štefana; Lidija, vdova. — Zadnji krajec 29. ob 1. uri 48 minut zvečer.

Sejmi.

Dne 31. julija v Dolu, v Konjicah, Kostrivnici, Marenbergu, pri Sv. Martinu pri Vurbergu in v Zagorju. Dne 1. avgusta v Gomilici, Prepolju in pri Sv. Lenartu v Slov. gor. Dne 4. v St. Ilju pri Šoštanju. Dne 5. v Kaniži pri Ptuj, v Lembergu in v Loki pri Zid. mostu.

Loterijske številke.

Gradec 22. julija 1899: 70, 37, 13, 3, 7.
Dunaj, „ „ „ 33, 80, 59, 49, 15.

Triglavani!

Meseca avgusta t. l. pridejo naši bratje s severa češki vseučiliščniki na Slovensko ter posetijo dne 5. avgusta središče Slovenije, belo Ljubljano.

Slovensko občinstvo, v prvi vrsti pa slovensko dijaštvo je častno zavezano, da se sprejmo češki gostje kar najsijajneje.

V to je v prvi vrsti potreba, da se vdeležé slavnostnega sprejema v Ljubljani, katerega priredi bratsko ferijalno društvo „Sava, vsi slovenski akademiki.“

Tovariši „Triglavani“ se torej nujno pozivljajo, da pridejo — kolikor mogoče v polnem številu dne 5. vel. srpana t. l. v belo Ljubljano, da s tem dejansko pokažejo svojo iskreno ljubav napram krvnim bratom — Čehom.

Triglavani, vaša narodna dolžnost in akademična čast to zahteva!

Vsak „Triglav“ bodi tu na svojem mestu!

Akad. teh društvo „Triglav“ v Gradcu!

dne 25. maj. srpana 1899.

Za odbor:

iur. Rasto Pustoslemšek
t. č. predsednik.

Oznanilo.

Za trg Lemberg sta dovoljena dva sejma, in sicer eden na dan

25. oktobra

in drugi na dan

25. novembra 1899.

(239) 3—1

Občinski urad.

Hlapca (kočijaža),
(235) 3—1
zanesljivega pri konjih, ki je priden in pošten, sprejemem takoj.
Simon Kukec
pivovarnar v Laškem trgu.

Stavba nove šole

ki je proračunjena na 9000 gld. se bode oddala dražbenim potom, dne 6. avgusta t. l. ob 4. uri popoldne v Št. Petru nad Laškem. Načrti, proračuni in stavbeni pogoji ogledajo se lahko pri šolskem vodstvu šentpeterske šole v Št. Petru nad Laškem.

Krajni šolski svet Št. Peter nad Laškem,
dne 11. julija 1899.

(221) 3—3

Načelnik: **A. Stegenšek.**

Postranski zaslužek, trajen in rastoč, ponuja se spoštovanim, deloljubnim in stalno naseljenim osebam s prevzetjem zastopa domače varovalne družbe prve vrste. — Ponudbe pod „1798“ Gradec, poste restante. (155)

Romarjem v Marijino Celje!

Kdor še nima voznega listka za vlak in kdor se želi od Au-Seewiesena na vozovih peljati, oglasi naj se najpozneje do 5. avgusta t. l.

Fr. Gajšek.

Učenec

z dobrimi šolskimi spričevali iz boljše hiše se takoj sprejme v trgovino

Josipa Werbničig v Šoštanju.

Tehtnica za voze
(Brückenwage)
3—1
se proda po ugodni ceni. Potegne 40 meterskih centov. Več pove
Peter Majdič v Celji.

Ivan Likar

glavni zastopnik banke „Slavije“ v Celju
sprejme v službo
uradnika.

Prednost imajo stenografi, godci ali muzikantje,
pevci in telovadci. (243) 1

Kurje oči	Proizvoditelj M. HRNJAK, lekarnar.	Trda koža
Pravi Clavèn je dobiti v vsaki lekarni in drogueriji. 1 lončič 60 nvč., s pošto 75 nvč., Edino zanesljivo delujoče sredstvo „CLAVÈN“ s katerim si vsakdo v 3.—5. dneh brez bolečin za vedno more ozdra- viti kurje oči, ozeblino, trdo kožo, bradavice, žulje, od znoja unete noge, pik čebele, ose, komarja itd. Pošilja se le po poštne povzetju ali če se pošlje denar v naprej. Preprodajalci dobè velik popust. Glavna podruž. za Avstro-Ogrsko lekarnar A. Winger , Ilica 12, (155) Zagreb. 12—12		
Pozor!! „CLAVÈN“ je mast!!		Pozor!! „CLAVÈN“ je mast!!
Žulji	Proizvoditelj M. HRNJAK, lekarnar.	Ozeb- line

(241) 2—1

Ekonom

kateri je kmetijsko šolo z odliko dovršil, slovenskega
in nemškega jezika vešč, pošten, marljiv in trezen, išče
primerne službe. — Ponudbe pod „Ekonom F. M.“,
št. 39, poste restante, Zidan most.

Hiša z vrtom

priljubljena za gostilniško obrt, se pod ugodnimi
pogoji proda v Laškem trgu. — Več pove
(228) 3—3 upravnitvo „Domovine“.

Hiša v Celju

na lepem mestu, novoizidana, ki se
dobro obrestuje, je po primerni ceni
na prodaj. — Več pove uprav-
ništvo „Domovine“ v Celju.

(225) 3—3

Spomladansko sporočilo.

Svoji k svojim!

Anton Kolenc

trgovec v Celju

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“

priporoča častiti duhovščini in slavnemu
občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na
debelo in drobno.

Naznanjam, da kupujem tudi letos, kakor
vsako leto vsakovrstne cvetke, rastline in ko-
reninice lepo v senci posušene, da lepo zeleno
barvo obdrže, po najvišjih cenah. Kakor: lipovo
cvetje, bezgovo cvetje, bezgovo gobo, arniko,
kamilice, tisočrože, pepelnove glavičke, malinsko
štupo, rožičke (Mutterkorn), plavice, malinove
jagode itd., sploh vse rastline, cvetke in ko-
reninice; tudi kupim vsake vrste deželnih pridel-
kov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo,
proso, konoplje, laneno seme. Ob času vsako
sadje, vse deželne pridelke po najvišjih cenah.
Vzamem tudi še fižol vsake vrste in vsako
množino, kakor tudi jajca in kuretino. Kupim
tudi suhe gobe, orehe, češplje, hruške, itd.,
vse po najvišjih cenah. — Častitim gg. du-
hovnikom naznanjam, da imam vsakovrstne
pristno čebelno-voščene sveče v zalogi.

Kupujem zgodnji kakor
tudi pozni hmelj.

„Pri dobrem pastirju“!

Kupim vsake vrste jabolka.

Kupim vsake vrste jabolka.

Prodajalka

za trgovino z mešanim blagom se
sprejme s 1. oktobrom pod ugodnimi
pogoji. Ponudbe do 1. avgusta se naj
pošiljajo na (230) 2—2
upravnitvo tega lista

Na prodaj

je malo posestvo obstoječe iz jednonad-
stropne hiše, poleg je njiva, vrt in vino-
grad. Posedstvo leži ob glavni cesti blizu
kolodvora St. Jurij ob juž. žel.
(233) 3—2 Cena 2200 glđ.
Več pove upravnitvo našega lista.

Zacherlin

Ne v zavitkih
jedino pristen v steklenici!

To je v resnici neprekosljiva, radikalna
pomoč proti vsakateri mrčesni nadlogi.

Celje: Traus in Stiger
Alojzij Walland
Viktor Wagg
Milan Hočevar
Ferdinand Pellé
Josip Matič
Anton Ferjan
Friderik Jakovitsch
Fr. Rischlavay
Karol Gela, lekarna
Fran Zangger
Fran Janesch
Anton Kolenc
M. Rauscher lekarna
Topoljak & Pečnik
Josef Strinz

Braslovče: Ant. Plaskan
Josip Pauer
Dobrna: Jos. Sikosek
Hrastnik: Alojzija Bauerheim
Konsumno društvo
Josip Wouk
Koflee: Fr. Kupnik
Vojnik: Fr. Zottl

Gornjišk: I. Idvorssek
Trg Lemberg: Franc Zupančič
Laško: Andrej Elsbacher
Karl Heermann
Planina: Lud. Schesche ko
F. Wambrechtsteiner
Gornjišk: Jakob Božič
Poličane: Ferd. Ivanus
A. P. Krautsdorfer
Anton Schweiz
Mozirje: Leopold Vukič
Pristova: Marija Suppanz
Ant. Suppanz
Brežice: Fran Mathes
Fran Varlec
St. Paul: Norbert Zanier
Fran Kartin
St. Jurij: J. F. Schescherko
J. F. Schescherko
Smarje: Josip Wagner
Janez Löschnigg
Konsumno društvo
J. M. Krammer
Fran Pollak
Rob. Stenowitz

Ljubno: Fr. X. Pet-k
Janez Filipič
Sevnica: A. Fabiani
S. F. Schalk
Ludovik Smole
Zwenkel & Cmp.

Zibika: Janez Založnik
Ivan Novak
Videm: Anton Jaklin
Vitanje: Karel Tischler
Velenje: Adalb. Globočnik
Žalec: St. Lovrene: Elija Turin

Oelzova kava

je vsak bolj priljubljena ker napravi
dan bolj priljubljena kavo
zdravo, slastno in tečno, užitno in
hranilno.

Rdeči zavoji z belim trakom.